

N.º 5 (a) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquitz

Suplement d'EN PATUFET

ELS TRES GRANETS

Ayuntamiento de Madrid

Els tres granets

TEMPS era temps que la Mare de Déu i Sant Josep anaven amb el Nen Jesús pel món.

Tots vosaltres ja sabeu que la Verge Maria i el Jesuset cavalcaven una somereta.

El bo del sant fuster o bé estirava el ronsal de la bestiola o bé seguia al darrera.

No en passaren pas pocs de tràngols travessant conreus i ermats i llenques de desert!

Mes com que per menjar s'acontentaven amb poqueta cosa, vivien feliços.

La
fenàs
prou.
Allí
mien.
del ce
diví I
L'or
Els
emmu
Els
tons.
Les
Tot
Jesús.
Nor
amb e
na de
grats
A l
encen
ocelle
remor
lles;
rosad

La somereta, amb una miqueta de fenàs de la vora del camí, en tenia prou.

Allí on se'ls feia de nit, allí dormien. Mentrestant, un vol d'angelets del cel baixaven a vetllar el son del diví Infantó.

L'oreig s'aturava.

Els grills desaven llur guitarronet i emmudien.

Els ocells nocturns romanien quietons.

Les altres bestioletes callaven.

Tot, per tal de no despertar el Nen Jesús.

Només les cuquetes de llum sortien amb el fanaló encès i feien una rodona de claror blava a l'entorn dels sagrats vianants.

A l'endemà l'alba foragitava la nit; encenia el sol a l'horitzó; manava als ocellets que cantessin i a l'oreig que remoregés una melodia entre les fulles; feia brillar força les gotetes de rosada i deia a les cuquetes de llum

que apaguessin el fanaló i es retiressin a llurs caus.

I aleshores el Jesuset es despertava. La Mare de Déu li rentava la carona i el pentinava curosament, mentre Sant Josep llevava el civader de la somereta, la desfermava de la soca de la palmera i, després de menjar un mos, emprenien novament la ruta.

La gent que els veia passar els prenia per uns pobres qualsevols; i els uns els compadien i els altres se'ls miraven amb menyspreu.

Després de caminar dies i dies i dies, la somereta se'ls morí (penseu que quan Sant Josep la comprà, ja era velleja, car el Fusteret de Natzaret tenia pocs diners, i s'hagué de conformar amb el que li donaven.)

Però com que se'ls morí durant la nit, i Ells es llevaren descansats, compadiren la pobre bestiola, que els havia estat tan lleial; el Nen Jesús agafà el civader de la somereta morta, i partiren a peu tot beneint Nostre Senyor.

Camina que caminaràs, camina que caminaràs, arribaren a migdia.

Això s'esdevenia a la tardor, que és quan els graners són plens de blat i els camps estan a punt per a la sembra.

Tant el diví Infantó, com Sant Josep, com la mateixa Verge Maria, a penes si havien tastat res aquell matí. I com que el vespre del dia abans només menjaren un bocinet de pa i quatre dàtils per sopar, ara sentien necessitat de nodrir-se.

—No us entristiu, Mare! Ja trobarem algú que ens compadirà—digué el Jesuset, que caminava al davant amb el civaderet a l'espatlla.

Mes els camps eren deserts i no es veia ningú per enlloc. Només la pols del camí els feia companyia. La pols i el sol que, malgrat d'ésser a la tardor, encara escalfava de valent.

El Nen Jesús suava. La Mare de Déu i Sant Josep, també.

A un revolt del senderó aparegué una masia als seus ulls.

I davant de la masia, un home.

I davant de l'home, un cistell curull de minestra a punt d'encetar.

El Jesuset s'avençà unes passes i, després de donar el «Déu-us-guard» al camperol, li digué:

—Terrassà, bon terrassà,
que heu tingut bona collita:
¿ens volguéssiu allargar
una llesqueta de pa,
encara que fos petita?

L'home se'l mirà de dalt a baix; després fità l'esguard a la Verge i Sant Josep i, com fos que els veiés tan pobres i la pobresa l'enutjava, se'ls llevà despietadament del davant sense donar-los-hi ni una trista engruneta de pa.

La Mare de Déu estava a punt de plorar; Sant Josep i l'Infant Jesús l'acomolaven.

—No és per mi que sofreixo, sino per tu, Fill meu!—deia la Verge Maria a l'Infantó.

Mes el Jesuset somreia, encara que

dintre el seu cor sentís una amargor molt pregona.

Abans, però, d'allunyar-se de la hisenda del camperol malagraït, el diví Infant—que encara portava el civaderet a l'espatlla—cercà dins al civaderet i hi trobà tres granets, tres llavoretetes.

L'una era de cogula.

L'altra era de sègol.

I la tercera, de blat.

Agafà el granet de cogula i el llençà al mig del camp del ric terrassà, avar i mal cor.

I emprengueren novament la caminada.

Una font vora el corriolet els ofrenà una aigua fresca i blavenca.

Camina que caminaràs, camina que caminaràs, en un altre revolt del senderó veieren una masia.

I davant de la masia, un home.

I davant de l'home, un cistell curull de minestra a punt d'encetar.

El Jesuset s'avençà unes passes i, després de donar el «Déu-us-guard» al camperol, li digué:

—Terrassà, bon terrassà,
que heu tingut bona collita:
¿ens volguéssiu allargar
una llesqueta de pa,
encara que fos petita?

L'home se'l mirà de dalt a baix;
després fità l'esguard a la Verge i Sant
Josep i, com fos que els veiés tan po-
brets i la pobresa el repugnava, se'ls
llevà del davant donant-los-hi dos o
tres rosegonets d'allò més durs.

—Déu us ho pagui!—digué l'Infant
Jesús.

L'home va fer amb la mà que se
n'anessin.

El Jesuset, però, abans d'allunyar-
se de la hisenda del camperol migrat
i desagraït, agafà el granet de sègol i
l'hi llençà al bell mig.

Els rosegonets se'ls partiren entre
els tres. Mes com que eren durs com
una pedra, Sant Josep, que gairebé ja
no tenia dents, hagué d'esperar trobar
una font per remullar-los i ablanir-los.

I, xano-xano, emprengueren nova-
ment la caminada.

Ara, després d'empassar-se els rose-
gonets, ja no es sentien tan afeblits.

Camina que caminaràs, camina que
caminaràs, en un altre revolt del sen-
deró veïeren una masia.

I davant de la masia, un home.

I davant de l'home, un cistell cu-
rull de minestra a punt d'encetar.

El bon Jesús s'avençà unes passes i,
després de donar el «Déu-us-guard» al
camperol, li digué:

—Terrassà, bon terrassà,
que heu tingut bona collita:
¿ens volguéssiu allargar
una llesqueta de pa,
encara que fos petita?

L'home se'l mirà de dalt a baix;
després fità l'esguard a la Verge i Sant
Josep i, com fos que els veiés tan po-
brets i la pobresa l'enternia, els digué
amorosament:

—¿Com una llesqueta de pa? ¿Que
no veieu que no us tocaria a la dent?
Prou que ho conec que aneu cansats
i dejuns! Veniu, veniu, que seureu ací
amb mi i menjarem tots plegats.

*Veniu, veniu, que seureu act amb mi
i menjarem tots plegats.*

Els
tuvi.
temor
l'home
teix e
menà
El
tots q
—M
als po
dóna t
La
els t
drir-se
Reg
cè que
seguir
Aba
senda
Jesús
civade
lla—q
ça al

La

Els sagrats vianants, de primer antuvi, no es decidien a acceptar—per temor de pecar d'imprudents—, però l'home els tornà a convidar i ell mateix els anà a cercar al corriol i els menà cap a davant la masia.

El Nen Jesús beneí la minestra, i tots quatre es posaren a menjar.

—Més caldria que jo no en donés als pobres, quan Nostre Senyor me'n dóna tant a mi—digué l'home pròdig.

La minestra era abundosa i escollida i els tres sagrats vianants pogueren nodrir-se com calia.

Regraciaren al bon camperol la mercè que els havia fet amb tot el cor, i seguiren novament la caminada.

Abans, però, d'allunyar-se de la hisenda del terrassà compassiu, el Nen Jesús tragué la darrera llavoreta del civaderet—que encara duia a l'espata—que era un gra de blat, i el llençà al bell mig del camp.

* * *

La tardor finí i arribà l'hivern.

I a les acaballes de l'hivern els sembrats ja verdejaven.

Havia plogut i nevat molt, molt.

El camperol primer, que negà al Nen Jesús fins una llesqueta de pa quan a casa seva el blat no hi cabia de tant com n'havia collit, un dia entrà als seus graners i es trobà que amb la humitat de les pluges i les neus tot el blat se li havia podrit.

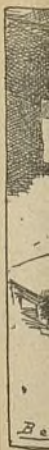
S'aconsolà, però, pensant que la collita vinent seria molt abundosa.

Com de fet, d'abundosa ho fou: abundosa de cogula, sense ni un sol gra de blat.

Era el puniment al seu mal cor.

* * *

El segon camperol, que al Nen Jesús només li donà dos o tres rosegonets —quan a casa seva el blat fins li feia nosa de tant com en tenia—un dia entrà als seus graners i es trobà que les rates se n'hi havien menjat més de la meitat i que el que li restava no era blat, sinó sègol.

I ben
que la

*El benet a Nostre Senyor, tot pensant
que la collita vinent també seria abun-
dosa.*

S'aconsolà, però, pensant que la collita vinent seria molt abundosa.

Com de fet, d'abundosa ho fou: abundosa de sègol, sense ni un sol gra de blat.

Era el puniment a la seva migradesa.

* * *

El darrer camperol, que tan pròdigament tractà el Nen Jesús, a la Verge Maria i a Sant Josep—quan a casa seva no havia pogut acabar d'omplir la sitja malgrat estar força satisfet del blat que havia collit—un dia entrà al seu graner i el trobà ple a vessar d'un blat riquíssim.

I beneí Nostre Senyor, tot pensant que la collita vinent també seria abundosa.

Com de fet, d'abundosa ho fou, i molt: abundosa d'un blat tan granat que mai no se n'havia vist de semblant.

Era el premi a la seva caritat.

R. BIR

—¿
—S
cia, M
—O
He ar

—D
na t'a
—L
—¿
—F
dit tu

—¿I vostè ha anat molt lluny?

—Sí, noi. He estat a Aragó, València, Mallorca...

—Oh, doncs jo he estat més lluny. He anat fins a Gràcia.

CONVERSA

—De la Dolors o de la Quima, ¿quina t'agrada més?

—La Quima.

—¿Per què?

—Perquè treballa amb el que has dit tu.

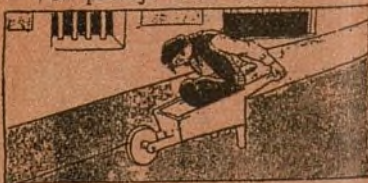
P. ARMENGOL

UN EMBRIAC DEPORTIU

N.º 5 (E)

Vol passejà amb carretó

puix no hi ha res impossible

per qui té imaginació.